

Jo i les llengües

Us explicaré una part de la meua història...

Em dic Cecilia i visc aquí fa 17 anys amb els meus tres fills i la meua mare...

Jo vaig néixer a Perú a Chucuito, un petit barri preciós de pescadors, on també viuen italians, japonesos... Allà es parla el castellà però des de molt petita aprens a dir algunes paraules en italià com *chao*, *bambino*, saber comptar fins a deu... Això m'ho va ensenyar una amiga, però no vaig aprendre moltes més paraules. Temps després, a l'estiu, els veïns parlaven que al barri començarien classes de francès durant tres mesos i ens hi vam inscriure un grup d'amigues.

Potser era perquè ens feia més il·lusió veure el professor i vaig aprendre ràpidament a dir: *Bonjour! Comment tu t'appelles! Je t'aime! Au revoir!*

M'encantava el francès...

Una altra experiència relacionada amb les llengües va ser a l'escola. Des de molt petita vaig assistir a una de privada, només de noies, on vaig passar-hi 11 anys llargs de la meua vida. He de dir que, per a mi, anar-hi era un suplici i us explicaré per què... Eren molt exigents, tenia una professora d'anglès a la qual no entenia gens. Que potser no era suficient estudiar ja el castellà? Pensava jo. Per què havia d'estudiar anglès i més encara forçadament? Malgrat tot, vaig acabar apreciant als meus professors, especialment a la meua directora, ja que em van inculcar valors com l'amor, el respecte, l'honradesa, etc.

Quan vaig acabar els estudis, els meus pares van decidir inscriure'm a l'Institut Cultural Britànic. Anava a classe cada dia a les set del matí, però allò era una altra cosa. Em va agradar un noi, un motiu més per esforçar-me a estudiar l'anglès i per no quedar malament davant d'ell! Vaig començar a treure molt bones notes fins que vaig acabar el curs aprenent força anglès, tant com per guiar els estrangers per Lima quan es perdien. Cada vegada que podia, intentava començar una conversa per practicar-lo.

Amb el pas dels anys tot l'estudi em va ajudar molt. Vaig aconseguir una feina d'hostessa, en un restaurant italià, a l'aeroport i rebia bones propines. Mai oblidaré una d'un bitllet de 100 dòlars! Va ser increïble...

Per aquell temps els meus esforços per anar a la universitat a estudiar infermeria no van ser suficients ja que econòmicament els meus pares no s'ho podien permetre, per aquesta raó vaig haver de treballar del que podia... Poc després em vaig casar amb un peruà-japonès. Volfem viatjar al Japó, llavors em vaig posar a estudiar, a l'Institut Cultural, un nou idioma, el japonès. Vaig estar gairebé dos anys estudiant aquest idioma tan interessant que t'ha d'agradar molt ja que no és gens fàcil. He de dir que mai vaig tenir l'ocasió de viatjar al Japó però espero fer-ho aviat. M'hagués agradat acabar l'estudi del japonès però finalment vam decidir viatjar a Espanya.

El dia en què la meua família i jo vam decidir venir a Espanya no sabíem que hauríem d'aprendre un nou idioma. Sempre havíem cregut que es parlava només l'espanyol però quan vam sortir a passejar la mateixa nit en què vam arribar, per la Rambla del Raval, per un moment pensàvem que ens trobàvem al Brasil. Per a mi va ser una sorpresa assabentar-me que aquí a Catalunya i en altres ciutats d'Espanya es parla el català. Vaig pensar: el que em faltava... no només estic fora del meu país, que ja és dur, sinó que també he d'aprendre una llengua que ni sabia que existia, però em feia gràcia escoltar-lo.

Des que estic aquí, he tingut l'ocasió de poder viatjar. Quan tens passaport peruà, les portes d'altres països no estan sempre obertes.

Gràcies al passaport espanyol he pogut viatjar a alguns llocs com els Estats Units, on vaig poder parlar una mica d'anglès i a Austràlia. Allà l'anglès és més difícil d'entendre perquè tenen una manera especial de parlar-lo. És molt diferent al britànic. És un continent gran i preciós amb un paisatge molt verd, també es preocupen bastant pels animals. Els seus carrers estan totalment adaptats per al vianant i per a les persones amb discapacitats. Vaig arribar-hi al Nadal i les cases estaven decorades amb llums. Vaig tenir l'oportunitat de practicar bastant perquè en qualsevol lloc tenia una oportunitat, per exemple quan pujava a l'autobús el conductor et saludava i la gent era molt amable.

Vaig fer un breu viatge a Singapur, és bonic, polit i la gran majoria parla en anglès. El vaig practicar amb persones de Malàisia i Pakistan, un anglès més accentuat i diferent. També recordo algunes paraules en malai que vaig aprendre com *Terima kasih* (Gràcies), *Selamat datang* (Benvingut) *Selamat tinggal* (Fins després) i *Halo* (Hola).

Uns anys més tard vaig tenir l'oportunitat de viatjar a Kenya amb un grup d'amics, tots de diferents nacionalitats. Abans d'anar-hi vam rebre unes classes ràpides de l'idioma, el suahili: *Habari* (Hola), *Ninaitwa Cecilia* (Em dic Cecilia), *Naamini katika Mungu* (Crec en Déu), *Karibu* (De res), *Asante* (Gràcies) i ens van ensenyar un parell de cançons cristianes que es canten a les esglésies.

Els habitants sempre tenen un somriure, són amables i t'ofereixen el poc que tenen malgrat la gran necessitat que passen. Però mai perden l'ocasió de celebrar, ballar i cantar, són increïbles!

És molt difícil aprendre idiomes africans, però sempre tens la il·lusió per saber-ne un de nou i més si és per comunicar-te amb els altres.

Més tard, vaig tenir l'ocasió de treballar amb una família de Suïssa, jo els feia de cangur dels seus fills.

Un estiu aquesta família em va convidar a viatjar a Suïssa uns dies, així que em va agradar estar amb ells. També vaig poder conèixer les ciutats de Montreux, Ginebra i

Lausanne. Suïssa em va encantar no només per la bellesa dels seus paisatges verds, sinó per escoltar el seu idioma. Hauria volgut, en aquells instants, haver pogut parlar el francès... mai és tard per fer-ho.

En els últims anys, el meu treball s'ha centrat més en l'atenció a persones amb dependència. Aquí he pogut realitzar diferents estudis i cursos, tots ells relacionats no només amb les persones grans sinó amb nens amb problemes, amb síndrome de down, autisme, persones amb malalties mental, etc.

Aquest feina moltes vegades pot arribar a ser dura, perquè vius de prop el sofriment humà, no només de qui el pateix sinó el del familiar. En ocasions és fàcil realitzar-lo; en altres no, i encara que no vulguis involucrar-te amb la teua feina, no és fàcil evitar-ho, perquè treballes amb persones.

La comunicació no ha estat difícil, però he de dir que per a moltes persones la seva llengua materna és el català. Fins ara no he pogut dedicar-me a estudiar el català, però gràcies a la paciència de moltes d'aquestes persones hem pogut combinar els nostres idiomes. M'ha servit bastant, sentir-los parlar.

He vist pel·lícules, sèries, documentals i reportatges en català que m'han servit per defensar-me en casos en què els usuaris, per exemple amb alzheimer, només parlen català o potser no recordaven l'espanyol. Els he pogut parlar en la seva llengua per poder saber quines són les seves necessitats.

M'agrada aquest idioma i voldria poder, algun dia, parlar-lo amb la mateixa fluïdesa que els meus fills o els mateixos catalans.

El meu gran avantatge a diferència d'altres, és que visc aquí i no estic de pas.

Tot i així m'ha costat. Ara és quan tinc una mica de temps per dedicar-me a estudiar-lo, i crec que això és necessari per aprendre qualsevol idioma, el poder estar en el mateix lloc on es parla.

Encara que no sigui una experta, el més important per aprendre un idioma, són les ganes de fer-ho, malgrat la seva complexitat. És més el voler, que el poder.

Ara que tinc les eines per fer-ho vull seguir endavant. Hi ha un altre factor que també és molt important a l'hora d'aprendre qualsevol idioma: la passió. El professor, ell o ella, és qui et transmet amb naturalitat la seva passió pel que fa.

I si t'agrada, pots arribar a sentir el mateix per aprendre, contagiant l'entusiasme. Fins i tot que et neixi aquest interès, que potser no tenies o que estava latent en el teu interior i treure-ho.

No hi ha cap dubte que desitjo "parlar català sense vergonya" i donar una alegria també als meus fills que així ho desitgen. Vull animar a compatriotes i amics a estudiar-lo. No els diria que el saber no ocupa lloc, és clar que ocupa lloc, ocupa un lloc important en la teua vida per poder desenvolupar-te i triomfar.

Hem de fer el que més ens agrada, ja que si ho fas, tot és més fàcil.